

Sto anđela

Malo tko se može pohvaliti da ga je odjednom preletjelo sto anđela.

Satima već ležao sam ukočeno preko zadnjih sjedišta automobila. Vozili su me autocestom, gume i motor tvorili su potmulu vibraciju koja je u meni izazivala potrebu drijemanja. Bilježio sam potpuni izostanak fizioloških potreba, poput predmeta osjećao sam samo promjenu agregatnog stanja u odnosu na temperaturne uvjete. Sunce bi me obasjavalo čas po nogama, čas po glavi. Put koji vodi prema cilju zadani je pravac u koordinatnom sustavu svijeta, kad kreneš njime pozicioniraš se na mapu i sunce ti uvijek mora biti sa iste strane. Ali ne, ova vožnja bila je drugačija. Sunce je kružilo oko mene. Koliko god to paradoksalno bilo, putovanje je bilo besciljno, mogao sam to argumentirano dokazati. Mogao sam se uspraviti, ustvrditi, pitati ili prigovoriti im, ali nisam. Nisam mogao otvoriti usta, niti upravljati očnim kapcima. Virio sam iz rupe. Odbijao sam prihvatiti stvarnost. Nisam želio putovati, iako mi je bilo potpuno svejedno. Kožne stanice prisiljavao sam da se hrane fotosintezom, i jer nisam bio gladan držao sam da mi dobro ide. Barem nešto.

Za volanom je bio Matija, moj student filozofije. Ovako odostraga izgledao je potpuno normalno. Zeleni pramenovi se nisu vidjeli, kao niti srebrna rinčica u nosu. Tako su prstenovali bikove za borbu. U retrovizoru se lijepo vidjela njegova prava strana. Očne duplje obojane u crno, jučerašnji ukočen osmijeh. Kao da nije mogao upisati nešto konkretno pa opet filozofirati koliko hoće. Kao da su slavni filozofi išli u filozofske škole! Samo da ne završi gol u bačvi, kao onaj Diogeneš u staroj Grčkoj. Na suvozačkom mjestu je sjedila Ines. Ugljeno crna kosa doticala se ramena, cijelim tijelom pokretala se dobro odmjerenom brzinom što je ukazivalo na unutrašnju gracioznost. Raspravljali su o aktivizmu, njegovu smislu ili besmislu. Ines je prstima povukla neposlušni pramen i vratila ga u slap. Imala je lagano spuštenu ženstvena ramena, uspravno držanje i odjećom zaglađene ženske obline, a u obrazima odsjaj mladosti. Svoju gracioznost uspijevala je zadržati čak i za žučnog iznošenja stavova. Zalagala se život u skladu s načelima, aktivističko deklariranje za nju je bio cirkus. Matija nije vidio kako bi se svijet mogao promijeniti nabolje bez aktivizma. Čudno je bilo slušati o aktivizmu dok odostraga nemoćno ležim.

Svatko tko nas je pogledao u prestizanju mogao je pomisliti kako su Matija i Ines par. Zgodni mladi bračni par, činili su savršenu sliku. A ja da sam neki djedica. No nije bilo tako. Ines bila moja djevojka. Da, Ines je bila moja djevojka. Osjećao sam dobro poznati cvjetni miris njenog tijela, gore desno iznad pupka imala je madež na koji sam volio nasloniti glavu. Sa Ines je život imao stotinu boja. Sam sebi sam zvučao jadno i patetično. Jesam li uopće imao pravo na izgovor? Nisam bio tip čovjeka koji bi želio mijenjati svijet, ipak, učinio sam to sa svojim životom temeljito. Iz doma sam dugo vukao osjećaj sputanosti. Ne da su mi zidovi bili zatvorski, nego mi se činilo kako mi svaka ideja ili inicijativa izgara u zamršenim poljima predrasudnih ograničenja. Komplicirana misao, polja predrasudnih ograničenja, znam, dugo sam je tražio, kao da ju je Matija smislio, mogla je zvučati kao razumno opravdanje za moju nevjeru. Čini se kako sam bio upravo u procesu dubinskog shvaćanja što sam to učinio od vlastitog i tuđih života. Valjalo je srazniti dugove, suprugu Antonelu i Ines suočiti. Osobno? Boljela su me leđa, prazna glava nanovo se počela puniti, nije vodilo na dobro. Stari svijet trebao sam prekriti novim. Presvući posteljinu, zategnuti nove uzorke na rubovima kreveta. Nije čudo da sam onemoćao nakon općeg kolapsa tjelesnog sustava što je vrlo vjerojatno uzrokovao katotonični napad. Lijepu dramu sam proizveo. Prijekorno su me gledale Antoneline nježne oči. Pljusak u koji smo uronili je isprva glasno zabubnjao po krovu, potom se pretvorio u jednolični sipki zvuk guste kiše i mokrog zujanja guma koji se nekim čudom interferirao s mojim unutarnjim osjećajem sreće. Antoneline oči gledale su me preko jezičaca logorske vatre, pjevala mi je na engleskom *Seoski pute, vodi me doma, mjestu kamo pripadam ...* pružao sam joj ruke ...

- Kako si mogao tako lako zaboraviti mi ime? – njen nečujni šapat zvonio mi je u ušima.
- Stari stigli smo.
- Ha? - prenuo sam se.

Odjednom je sve utihnulo. Čini se da sam ipak uspio zaspati. Tada se dogodilo to. Kad sam otvorio oči iznad glave mi je treperilo sto anđela, sto istih bucmastih dječjih lica s krilima, iskrenih osmijeha, prodornih pogleda pred kojima je bilo nemoguće sakriti istinu. Doletjelo mi je sto anđela, zašto? Nisu se nadali da ću tako naglo otvoriti oči pa se nisu stigli sakriti. Otvorio sam dlanove, poručio sam da sam spreman.

- Uzmite me.

- Izlazi stari, dosta si se izležavao! – Matija je otvorio stražnja vrata, umalo sam ispao na asfalt.

Anđeli su odletjeli. Izletio sam u punoj snazi iz auta, pogledom pretražio nebo. Bilo je puno niskih tmastih oblaka odozdo osvijetljenih uličnom rasvjetom. Pronašao sam i anđela, jednog. Na velikoj zidnoj reklami koja je pozivala na proslavu četiristogodišnjice posvećenja crkve na brijegu iznad grada. Jednog od sto. Osvrnuo sam se, mogao sam vjerovati u čudo ili potražiti logično objašnjenje. Odgovor sam pronasao u stražnjem prozoru automobila u koji sam se zapiljio kad sam se probudio. U njemu se i sada odražavalo stotinu zlatnih kapljica obasjanih odrazom zidnog oglasa. Datum proslave me najmanje zanimao.

- Stari ja ovdje izlazim.

- Dobro, a zašto i gdje smo uopće? – pokušavao sam prepoznati noćne vizure grada. – Liči mi na Varaždin, ali zašto piše sve na Njemačkom? – u nekoliko rečenica razložio mu je stanje do kristalne jasnoće. Bili smo u Salzburgu gdje će ostati dva tjedna na studentskoj razmjeni.

- Znaš da ja ne znam voziti po autocesti – iznutra se smiješila Ines.

- Dobro – nije mi ostalo drugo nego da potvrdim stanje.

Protegnuo sam se, oprostio od Matije i sjeo za volan. Natrag u Zagreb, odmoran i oran. Lampice komandne ploče gasile su se jedan za drugim, upozoravajući obavijesni zvuk nevezanog pojasa, izgledalo je kao da sam se potpuno vratio u normalu. Matija mi je bezbrižno domahnuo s autobusnog stajališta, Ines me ispitivački promatrala. Nisam im mogao reći što sam upravo doživio. Nisam li upravo zbog njih oživio? Logično objašnjenje potražio sam u činjenici da su se mi se uopće ukazali. Ako su me i došli prekoriti, ne bi to učinili da su smatrali da mi ne mogu pomoći.

- Vjerujem u vas. Znam da me čujete. Založite se tamo gore za mene. Žudim za Antonelinim oprostom, utjehu mi daje Inesin topli zagrljaj. Znam da to nije normalno i ne znam kako ću dalje. Uredite da ova dva pomirenja prođu dobro, zaštitnici moji. Javite se još pokoji puta,

vodite me – pognute glave obratio sam im se u tišini prije nego što sam auto pokrenuo s mjesta.

Iznutra osvježen, ipak se malo tko mogao pohvaliti da ga je odjednom preletjelo sto anđela.

Darko Pero Pernjak, Koprivnica